

Arrest

nr. 175 255 van 22 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij, de heer A.-S., B. G. H., als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 augustus 1978 in Bagdad geboren. U bent een sjiïet van Arabische origine. U woonde eerst in Karada Sharkiya (Bagdad) en ging naar school tot het derde middelbaar. In 1997 verhuisden jullie naar Karada Dachil (Bagdad) en in 1998 verbleef u gedurende een jaar in Jordanië. U ging daar met uw gezin naartoe nadat uw vader vervolgd werd omwille van een probleem met de wisselkoers in zijn textielhandel. In 1999 vestigden jullie zich terug in Bagdad in Al Arasat.

In 2002 keerden jullie terug naar Jordanië. Uw vader ging vervolgens naar Nederland en vroeg daar asiel aan.

In 2005 verhuisde u naar Syrië, van waaruit u in 2008 naar Nederland reisde. Uw moeder, broers en zussen konden daar een statuut krijgen via gezinshereniging met uw vader. Aangezien u meerderjarig was, lukte dit niet voor u. U vroeg er asiel aan, maar uw asielaanvraag werd geweigerd.

In 2011 werd u gedwongen teruggestuurd naar Bagdad. Op dat moment raakte u gescheiden van uw eerste (Palestijnse) echtgenote en kinderen. Zij kregen ondertussen wel een verblijfsvergunning in Nederland.

U ging vanaf 2011 in Dora wonen en opende daar een gsm-winkel. Op 20 november 2013 kwamen drie onbekende personen uw winkel binnen en wilden vijftig simkaarten verkrijgen zonder identiteitsdocumenten voor te leggen, iets wat u niet wilde doen. Toen u hen liet verstaan dat u dit niet kon doen, bedreigden ze u met de dood. De echtgenoot van uw tante, A.(...) A.(...) H.(...), werkt bij de Hoge Islamitische Raad in Irak. Hij had u in het verleden gevraagd voor hem te komen werken als chauffeur voor uw tante. U weigerde omdat hij eiste dat u dan lid zou worden van zijn organisatie. Nadat u door die drie onbekende personen werd bedreigd in uw winkel, besloot u uw tante te bellen om te vragen of A.(...) A.(...) H.(...), gezien zijn hoge positie, in staat was u te helpen. In plaats van u te helpen, bedreigde ook A.(...) A.(...) H.(...) u op dat moment. U zou immers een schande voor de familie zijn aangezien u met een soennitische gehuwd bent. Enkele dagen later werd u telefonisch met de dood bedreigd. U werd nadien nog enkele keren door hetzelfde nummer opgebeld, maar u nam niet meer op. In januari 2014 vertrok u uit Irak.

U kwam in België aan op 30 mei 2015 en vroeg hier asiel aan op 1 juni 2015. Op 28 november 2015 kwam uw tweede echtgenote F.(...) A.(...) M.(...) M.(...) (CG (...); O.V. (...)) in België aan. Ze vroeg hier asiel aan op 30 november 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 23/12/'13), de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 22/4/'12), de identiteitskaart van uw zoon (d.d. 9/2/'13), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 14/3/'11), het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote (d.d. 22/6/'11), het nationaliteitsbewijs van uw zoon (d.d. 18/12/'13), uw paspoort (d.d. 13/5/'12), het paspoort van uw echtgenote (d.d. 13/5/'12), het paspoort van uw zoon (d.d. 26/12/'13), uw woonstkaart, uw religieuze en wettelijke huwelijksakte, uw voedselrantsoenkaarten, uw demobilisatiekaart, uw rijbewijs, het huurcontract van uw woning, een onderhandse verkoopakte en een envelop van DHL. Tevens legt u kopieën voor van de geboorteakte van uw zoon, het huurcontract van uw zaak, uw asielaanvraag bij UNHCR, een document in verband met uw terugkeer naar Irak en documenten van de kinderrechtster in Nederland.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest een terugkeer naar Irak omdat u bedreigd werd nadat u geweigerd zou hebben simkaarten te geven aan drie onbekenden die geen identiteitsdocumenten wilden tonen. U zou ook door de echtgenoot van uw tante zijn bedreigd. Hij was immers niet akkoord met het feit dat u met een soennitische vrouw huwde.

Gezien de afwezigheid van elk begin van bewijs met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, berust de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. Uw verklaringen kunnen echter niet overtuigen.

Vooreerst dienen enkele opmerkingen gemaakt te worden wat betreft het incident in uw winkel. Allereerst is het bevreemdend dat u, terwijl u reeds in november 2013 in uw winkel bedreigd werd en nadien ook nog telefonisch zou zijn bedreigd, toch nog tot midden december 2013 uw winkel af en toe opende (CGVS-1 p.8, CGVS-2 p.4-6). Indien u werkelijk voor uw leven vreesde omwille van deze bedreigingen is het vreemd dat u ervoor koos om toch terug te keren naar de plaats waar het incident zich voordeed. Op die manier gaf u eender wie met slechte bedoelingen immers de kans om u terug te vinden en u werkelijk iets aan te doen. In contrast hiermee staat dat u het incident blijkbaar wel zwaarwichtig genoeg vond om u te doen besluiten dat u uw land diende te verlaten.

U blijft ook opmerkelijk vaag wat betreft dit incident. U hebt geen idee van wie uw bedreigers waren en weet evenmin of ze tot een bepaalde organisatie behoorden. U kunt ook niet uitleggen hoe het kwam dat net u dit op dat moment ineens overkwam. U geeft aan dat het niet enkel bij u was, maar ook bij verschillende anderen (CGVS-2 p.4, 6). Als u gevraagd wordt naar voorbeelden geeft u een voorbeeld van een winkel in uw buurt. De naam van de eigenaar van die winkel kunt u echter niet geven. U weet evenmin hoe die eigenaar reageerde of wat er nadien met hem gebeurde en weet niet of het om dezelfde bedreigers ging als u bij. U hebt niet naar meer details gevraagd. Andere voorbeelden kunt u niet geven (CGVS-2 p.6-7).

Opmerkelijk is ook dat u niet weet of uw winkel, die u aan iemand anders hebt overgelaten, momenteel nog geopend is. U hebt evenmin geïnformeerd hoe het de persoon die de winkel na u opende verging

(CGVS-2 p.8). Dit is zeer opmerkelijk. U hebt zich niet geïnformeerd om meer duidelijkheid te verkrijgen over het gevaar dat u werkelijk liep, iets wat wel kan worden verwacht van iemand die de ingrijpende beslissing neemt om zijn land te verlaten.

Ook wat betreft uw vrees ten opzichte van A.(...) A.(...) H.(...) legt u onvoldoende overtuigende verklaringen af. Zo kunt u zijn volledige naam niet geven. Dit is temeer bevreemdend daar uw echtgenote kopieën van zijn identiteitsdocumenten voorlegt. U haalt zelf ook aan dat u hierover beschikt. Dat u er dan klaarblijkelijk geen behoefte aan had om deze gegevens te bekijken is merkwaardig (CGVS-2 p.8). Indien hij werkelijk een probleem met u zou hebben omwille van uw huwelijk met een soennitische is het overigens sowieso al vreemd te moeten vaststellen dat u net aan hem hulp zou hebben gevraagd nadat u werd bedreigd in uw winkel (CGVS-2 p.8). Hij zou voor 20 november 2013 al laten merken hebben dat hij niet akkoord was met uw huwelijk, doch hij zou u voor deze datum nooit hebben bedreigd. Nochtans was ook uw eerste echtgenote een soennitische. Meer nog, hij zou u zelfs een job hebben aangeboden en vroeg u ook zich aan te sluiten bij de Hoge Islamitische Raad. Dit wijst er niet op dat u op systematische manier door hem werd vervolgd. U kunt geen voorbeelden geven van anderen die problemen ondervonden met A.(...) A.(...) H.(...) en hebt hier bovendien niet naar geïnformeerd (CGVS-2 p.9-10). Een dergelijke laconieke houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

Bovendien hebt u geen nieuws meer over uw situatie in Irak. U nam hiervoor geen contact meer op met verwanten (CGVS-2 p.10). Het feit dat u zich geen enkele moeite hebt getroost nog te informeren omtrent uw situatie doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

Volledigheidshalve kan nog worden aangehaald dat de problemen waarom uw vader jaren geleden Irak verliet, niet van die aard zijn dat u er actueel een gegronde vrees voor vervolging door zou hoeven te koesteren. U kon na uw terugkeer naar Irak in 2011 immers zonder problemen in Bagdad wonen en er zelfs een eigen zaak openen.

Tot slot haalt u nog de algemene onveiligheidssituatie in Irak aan omwille van de bombardementen die daar plaatsvinden (CGVS-1 p.7). Dit is echter een te algemeen gegeven en wijst niet op een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanhaalt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 23/12/'13), de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 22/4/'12), de identiteitskaart van uw zoon (d.d. 9/2/'13), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 14/3/'11), het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote (d.d. 22/6/'11), het nationaliteitsbewijs van uw zoon

(d.d. 18/12/'13), uw paspoort (d.d. 13/5/'12), het paspoort van uw echtgenote (d.d. 13/5/'12), het paspoort van uw zoon (d.d. 26/12/'13), uw woonstkaart, uw religieuze en wettelijke huwelijksakte, uw voedselrantsoenkaarten, uw demobilisatiekaart, uw rijbewijs, het huurcontract van uw woning, de onderhandse verkoopakte, de envelop van DHL en de kopieën van de geboorteakte van uw zoon, het huurcontract van uw zaak, uw asielaanvraag bij UNHCR, het document in verband met uw terugkeer naar Irak. Deze stukken kunnen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst uit Bagdad en werkzaamheden aantonen. Deze gegevens op zich worden in voorgaande echter nergens betwist. De documenten van de kinderrechter in Nederland hebben betrekking op de situatie van uw kinderen daar en voegen niets toe aan uw asielrelaas.

Ter volledigheid dient nog te worden gewezen op het feit dat ook uw echtgenote F.(...) A.(...) M.(...) M.(...) (CG (...); O.V. (...)) een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd betekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij, mevrouw M., F. A. M., als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 20 november 1988 in Bagdad geboren. U bent een soenniet van Arabische origine. U woonde eerst in Baiji (Salahedin). U studeerde af als lerares in 2008. Sinds uw huwelijk in 2011 woont u in Dora (Bagdad). Op 20 november 2013 kwamen drie onbekende personen de winkel van uw echtgenoot B.(...) G.(...) H.(...) A.(...)-S.(...) (CG (...); O.V. (...)) binnen en eisten vijftig simkaarten te verkrijgen zonder identiteitsdocumenten voor te leggen, iets wat uw echtgenoot niet wilde doen. Toen uw echtgenoot hen liet verstaan dat hij dit niet kon doen, bedreigden ze hem met de dood. Uw echtgenoot besloot zijn tante te bellen om te vragen of A.(...) A.(...) H.(...), gezien zijn hoge positie bij de Hoge Islamitische Raad in Irak, in staat was hem te helpen. In plaats van hem te helpen, bedreigde ook A.(...) A.(...) H.(...) uw echtgenoot op dat moment. Hij was immers niet akkoord met jullie huwelijk aangezien u soenniet bent. Op 25 november 2013 werd uw echtgenoot telefonisch met de dood bedreigd. Hij werd nadien nog enkele keren opgebeld, maar hij nam niet meer op. Op 6 januari 2014 vertrokken jullie uit Irak. U kwam uw echtgenoot vervoegen in België op 28 november 2015 en vroeg hier asiel aan op 30 november 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 22/4/'12), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 22/6/'11) en uw paspoort (d.d. 13/5/'12). Tevens legt u kopieën voor van de werkbades van uw ouders, de studentenkaarten van uw zussen, de voedselrantsoenkaart en woonstkaart van uw ouders, foto's van Baiji, de identiteitskaart en het paspoort van de tante van uw echtgenoot en haar echtgenoot A.(...) A.(...) H.(...).

B. Motivering

Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

U beroept zich immers op het vluchtmotief van uw echtgenoot B.(...) G.(...) H.(...) A.(...)-S.(...) (CG (...); O.V. (...)) (CGVS p.7). In zijn hoofde diende te worden geconcludeerd dat hij er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest een terugkeer naar Irak omdat u bedreigd werd nadat u geweigerd zou hebben simkaarten te geven aan drie onbekenden die geen identiteitsdocumenten wilden tonen. U zou ook door de echtgenoot van uw tante zijn bedreigd. Hij was immers niet akkoord met het feit dat u met een soennitische vrouw huwde.

Gezien de afwezigheid van elk begin van bewijs met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, berust de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. Uw verklaringen kunnen echter niet overtuigen.

Vooreerst dienen enkele opmerkingen gemaakt te worden wat betreft het incident in uw winkel. Allereerst is het bevreemdend dat u, terwijl u reeds in november 2013 in uw winkel bedreigd werd en nadien ook nog telefonisch zou zijn bedreigd, toch nog tot midden december 2013 uw winkel af en toe opende (CGVS-1 p.8, CGVS-2 p.4-6). Indien u werkelijk voor uw leven vreesde omwille van deze bedreigingen is het vreemd dat u ervoor koos om toch terug te keren naar de plaats waar het incident zich voordeed. Op die manier gaf u eender wie met slechte bedoelingen immers de kans om u terug te vinden en u werkelijk iets aan te doen. In contrast hiermee staat dat u het incident blijkbaar wel zwaarwichtig genoeg vond om u te doen besluiten dat u uw land diende te verlaten.

U blijft ook opmerkelijk vaag wat betreft dit incident. U hebt geen idee van wie uw bedreigers waren en weet evenmin of ze tot een bepaalde organisatie behoorden. U kunt ook niet uitleggen hoe het kwam dat net u dit op dat moment ineens overkwam. U geeft aan dat het niet enkel bij u was, maar ook bij verschillende anderen (CGVS-2 p.4, 6). Als u gevraagd wordt naar voorbeelden geeft u een voorbeeld van een winkel in uw buurt. De naam van de eigenaar van die winkel kunt u echter niet geven. U weet evenmin hoe die eigenaar reageerde of wat er nadien met hem gebeurde en weet niet of het om dezelfde bedreigers ging als u bij. U hebt niet naar meer details gevraagd. Andere voorbeelden kunt u niet geven (CGVS-2 p.6-7).

Opmerkelijk is ook dat u niet weet of uw winkel, die u aan iemand anders hebt overgelaten, momenteel nog geopend is. U hebt evenmin geïnformeerd hoe het de persoon die de winkel na u opende verging (CGVS-2 p.8). Dit is zeer opmerkelijk. U hebt zich niet geïnformeerd om meer duidelijkheid te verkrijgen over het gevaar dat u werkelijk liep, iets wat wel kan worden verwacht van iemand die de ingrijpende beslissing neemt om zijn land te verlaten.

Ook wat betreft uw vrees ten opzichte van A.(...) A.(...) H.(...) legt u onvoldoende overtuigende verklaringen af. Zo kunt u zijn volledige naam niet geven. Dit is temeer bevreemdend daar uw echtgenote kopieën van zijn identiteitsdocumenten voorlegt. U haalt zelf ook aan dat u hierover beschikt. Dat u er dan klaarblijkelijk geen behoefte aan had om deze gegevens te bekijken is merkwaardig (CGVS-2 p.8). Indien hij werkelijk een probleem met u zou hebben omwille van uw huwelijk met een soennitische is het overigens sowieso al vreemd te moeten vaststellen dat u net aan hem hulp zou hebben gevraagd nadat u werd bedreigd in uw winkel (CGVS-2 p.8). Hij zou voor 20 november 2013 al laten merken hebben dat hij niet akkoord was met uw huwelijk, doch hij zou u voor deze datum nooit hebben bedreigd. Nochtans was ook uw eerste echtgenote een soennitische. Meer nog, hij zou u zelfs een job hebben aangeboden en vroeg u ook zich aan te sluiten bij de Hoge Islamitische Raad. Dit wijst er niet op dat u op systematische manier door hem werd vervolgd. U kunt geen voorbeelden geven van anderen die problemen ondervonden met A.(...) A.(...) H.(...) en hebt hier bovendien niet naar geïnformeerd (CGVS-2 p.9-10). Een dergelijke laconieke houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

Bovendien hebt u geen nieuws meer over uw situatie in Irak. U nam hiervoor geen contact meer op met verwanten (CGVS-2 p.10). Het feit dat u zich geen enkele moeite hebt getroost nog te informeren omtrent uw situatie doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

Volledigheidshalve kan nog worden aangehaald dat de problemen waarom uw vader jaren geleden Irak verliet, niet van die aard zijn dat u er actueel een gegronde vrees voor vervolging door zou hoeven te koesteren. U kon na uw terugkeer naar Irak in 2011 immers zonder problemen in Bagdad wonen en er zelfs een eigen zaak openen.

Tot slot haalt u nog de algemene onveiligheidssituatie in Irak aan omwille van de bombardementen die daar plaatsvinden (CGVS-1 p.7). Dit is echter een te algemeen gegeven en wijst niet op een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanhaalt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève.

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 23/12/'13), de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 22/4/'12), de identiteitskaart van uw zoon (d.d. 9/2/'13), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 14/3/'11), het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote (d.d. 22/6/'11), het nationaliteitsbewijs van uw zoon (d.d. 18/12/'13), uw paspoort (d.d. 13/5/'12), het paspoort van uw echtgenote (d.d. 13/5/'12), het paspoort van uw zoon (d.d. 26/12/'13), uw woonstkaart, uw religieuze en wettelijke huwelijksakte, uw voedselrantsoenkaarten, uw demobilisatiekaart, uw rijbewijs, het huurcontract van uw woning, de onderhandse verkoopakte, de envelop van DHL en de kopieën van de geboorteakte van uw zoon, het huurcontract van uw zaak, uw asielaanvraag bij UNHCR, het document in verband met uw terugkeer naar Irak. Deze stukken kunnen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst uit Bagdad en

werkzaamheden aantonen. Deze gegevens op zich worden in voorgaande echter nergens betwist. De documenten van de kinderrechter in Nederland hebben betrekking op de situatie van uw kinderen daar en voegen niets toe aan uw asielrelaas.

Ook de overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De kopieën van de werkbades van uw ouders, de studentenkaarten van uw zussen, de voedselrantsoenkaart en woonstkaart van uw ouders en de foto's van Baiji zeggen enkel iets over hun identiteit, werkzaamheden, opleiding en herkomst, hetgeen hier niet wordt betwist. Het voorleggen van kopieën van de identiteitskaart en het paspoort van de tante van uw echtgenoot en haar echtgenoot A.(...) A.(...) H.(...) kan niet gelden als bewijs dat jullie werkelijk door A.(...) A.(...) H.(...) vervolgd zouden zijn geweest. Deze documenten voegen dan ook niets toe aan uw asielrelaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voor genoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. U hebt weliswaar het grootste deel van uw leven in de provincie Salahedin gewoond, maar u bent geboren in Bagdad en woonde daar ook sinds uw huwelijk in 2011 tot uw vertrek eind 2013. Ook uw ouders, twee broers en twee zussen verblijven momenteel in Bagdad (CGVS p.2-4). In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad

plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met artikel 191 van de Grondwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoekers menen dat Bagdad niet als vestigingsalternatief kan worden aanvaard en menen dat Baji, Salah eh Din dient te worden beschouwd als streek van herkomst, waardoor zij zonder meer in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming gezien de positie Daesh er momenteel inneemt.

Verweerder erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dat het geweld er maandelijks honderden doden en gewonden opeist.

De motivering van verweerder is een zwakgebod. Verzoekers stellen dat verweerder er niet in is geslaagd om te argumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014. De beleidswijziging van verweerder is dan ook niet het gevolg van een veranderde situatie in Irak maar wel van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse asielzoekers in de zomer van 2015. Het aanpassen van het asielbeleid aan de maatschappelijke druk vindt geen grond in de Belgische wet of in internationale rechtsnormen.

Volgens verzoekers is de situatie in Bagdad nog steeds uiterst onveilig en precair en schendt verweerder het gelijkheidsbeginsel door onder maatschappelijke druk het beleid bij te stellen terwijl de objectieve parameters betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad niet zijn gewijzigd. Een terugkeer naar Bagdad houdt dan ook een schending van artikel 3 EVRM in.

Verzoekers citeren uit de informatie die in het administratief dossier is opgenomen. Het aantal aanslagen en het algemene geweld is niet gedaald. Het aantal slachtoffers in Bagdad blijft constant. Verweerder erkent ook dat er gevaar bestaat voor onderrapportage.

Cedoca komt niet tot de conclusie dat er een uitgesproken daling zou zijn van het geweld. Dit blijkt ook uit het in het administratief dossier opgenomen overzicht van aanslagen. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt geen recente wijziging in de bijzonder slechte veiligheidssituatie in Irak. Verzoekers verwijzen voorts naar het Nederlandse Ambtsbericht inzake Irak van 13 oktober 2015 en naar een rapport van het Noorse Country of Origin Information Centre. Het aantal slachtoffers per maand is *quasi* identiek in 2014 en 2015. Recente persberichten maken melding van de nog steeds extreem ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van burgers.

Het recente rapport van de VN-missie voor Irak noemt het aantal slachtoffers in Irak onthutsend en uit dit rapport blijkt dat het aantal slachtoffers in Bagdad het grootste is. Tevens wijst dit rapport met een beschuldigende vinger naar de milities die zogezegd aan de zijde van de overheid vechten.

Daarnaast wensen verzoekers de aandacht te vestigen op recente en objectieve informatie waaruit blijkt dat het sektarische geweld in Bagdad de afgelopen maanden is toegenomen. De milities en criminele bendes schrikken nergens meer voor terug. Zelfs op klaarlichte dag worden mensen ontvoerd. Ook aan de vele bomaanslagen door IS lijkt geen einde te komen.

Verzoekers stellen dat het niet klopt dat de Iraakse autoriteiten Bagdad politiek en administratief onder controle hebben. Zij wijzen op de macht van de sjiiitische milities in de stad, op de misbruiken die deze milities plegen en op het gegeven dat de Iraakse overheid niet de slagkracht heeft om tegen de milities in te gaan. Bagdad wordt volgens verzoekers niet langer gecontroleerd door haar overheid. De feitelijke macht is in handen van de sjiiitische milities. Daardoor heerst er rechteloosheid en hebben ook andere misdadige groeperingen er vrij spel.

Ook bij de gezondheidszorg in Bagdad plaatsen verzoekers kanttekens. Zij wijzen op informatie over een uitbraak van cholera in Abu Ghraib, ongeveer 25 km ten westen van de hoofdstad.

Verzoekers verwijzen naar onderzoek waaruit blijkt dat Irak en Bagdad respectievelijk als gevaarlijkste land en gevaarlijkste stad ter wereld worden beschouwd. Zij stellen zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld moeten vallen om te spreken van een verhoogd risico voor de burgers. Verzoekers vervolgen:

“De veiligheidssituatie in Bagdad is extreem slecht, het is de gevaarlijkste stad ter wereld en haar inwoners zitten gevangen tussen twee vuren: enerzijds IS en haar continue terroristische aanslagen en anderzijds de sjiiitische milities en andere criminele bendes, die hun eigen willekeurige wet kunnen opleggen en ongestraft kunnen moorden, kidnappen en mishandelen.

Bovendien dreigt, terecht, nu de door Iran gesteunde milities zo sterk staan in vergelijking met de geïmplodeerde overheid een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007.”.

Verzoekers voeren de schending van het gelijkheidsbeginsel aan. Zij herhalen dat Bagdad nog even gevaarlijk is als de afgelopen twee jaar. Tevens stellen zij:

“Verweerster is er in de bestreden beslissing niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De situatie in Bagdad is nog steeds extreem gevaarlijk.

Dat verweerster haar beleid ten aanzien van subsidiaire bescherming voor een bepaalde regio of land van herkomst wijzigt, wanneer de situatie ter plekke ook daadwerkelijk verbetert, spreekt voor zich. Dat ze dit, zoals in casu het geval is, doet op basis van druk vanuit de eigen maatschappij is niet te verantwoorden en betekent een groot gevaar voor verzoekers.

De huidige beleidswijziging van verweerster is niet het gevolg van een veranderde situatie in regio van herkomst van verzoeker, maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse vluchtelingen naar België in de zomer van 2015.

Op 18 augustus 2015 werd in de pers gesignaleerd dat een zeer groot percentage van de nieuwe asielzoekers Irakees waren. Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken weet deze toename toen aan de campagne die mensensmokkelaars in Irak voor ons land voerden.

(...)

Op 3 september 2015 werd door verweerster beslist tot een beslissingsstop aan voor de aanvragen uit de regio Bagdad. Twee dagen later verschijnt in de pers een artikel met volgende titel: “Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website”.

Dit artikel was een onverbloemde kritiek op het feit dat verweerster, vanuit transparantieoverwegingen, op haar eigen website een Engelstalig document aanbood, waarop het toenmalige beleid ten aanzien van personen uit Bagdad werd aangekondigd.

(...)

Gedurende deze beslissingsstop werd de druk op verweerster opgevoerd om haar beleid ten aanzien van verweerster verhoogd, niet alleen in de pers of op de publieke fora, maar ook vanuit de politiek.

Zo zond Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22 september 2015 een brief naar alle Iraakse asielzoekers, waarin hij de motivatie voor de beslissingsstop nogmaals herhaalde en bovendien aankondigde de Dublin-regels ten aanzien van asielzoekers van Iraakse origine rigoreus toe te zullen passen.

(...)

Dat de motivatie voor de beslissingsstop, die verweerster op 3 september 2015 aankondigde, voorbarig was en zelfs van een zekere vooringenomenheid getuigde werd reeds omstandig bewezen, de situatie is ongewijzigd gevaarlijk gebleven sinds 2014.

De brief, die Staatssecretaris Francken, samen met de sociale-mediacampagne rondzond had echter overduidelijk de doelstelling om Irakezen te overtuigen niet naar België te komen en zelfs terug te keren.

In deze omstandigheden, de politieke besluitvorming die verweerster voor een voldongen feit plaatst en het publieke debat dat steeds verhitte werd, is verweerster er klaarblijkelijk niet in geslaagd om objectief te oordelen over de bijzonder gevaarlijke veiligheidsomstandigheden in Bagdad.

Dat de politieke besluitvoering redeneert in termen van push- en pull-factoren voor vluchtelingen en de kern van de zaak uit het oog dreigt te verliezen, namelijk het recht dat deze personen hebben op bescherming en de verdragsrechtelijke plicht van ons land om die ook te bieden, is betreurenswaardig.

*Maar dat verweerster, die vanuit die optiek, als politiek onafhankelijk instituut werd gecreëerd toegeeft aan externe druk en toestaat dat verzoeker hier slachtoffer van wordt vormt een overduidelijke **schending artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet.***

Verweerster oordeelt namelijk op een gewijzigde manier over de asielaanvraag van verzoeker, dan over de asielaanvragen die voor september behandeld werden, terwijl de objectieve omstandigheden in het thuisland ongewijzigd zijn gebleven.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde ommekomst van verweerster in haar beleid aanleiding tot willekeur. Aan verweerster wordt er geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad, hebben ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen.

Een kandidaat-vluchteling kan het geluk hebben gehad dat zijn dossier snel werd behandeld en dat voor september 2015 een beslissing is gevallen en dat aldus de subsidiaire beschermingsstatus nog werd toegekend.

Een kandidaat-vluchteling kan de pech hebben dat hij pas na september 2015 werd opgeroepen voor een verhoor, met als consequentie dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer wordt toegekend. Verzoeker is één van deze pechvogels.

Er is geen enkele objectieve reden die aantoonbaar waarom de ene persoon een langer dient te wachten op zijn interview dan een andere persoon. Verzoeker wordt ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd of zelfs later alhier zijn aangekomen.

Omwille van het feit dat de behandelingstermijn niet gereguleerd is, dreigt willekeur te ontstaan, heb je geluk of heb je pech, zonder dat er rechtvaardige, objectieve motieven aan de grondslag liggen."

Verzoekers stellen verder dat het beleid van andere Europese landen niet aan de orde is. Verweerder moet de Belgische wetgeving respecteren en deze verschilt van de andere landen. Verzoekers verwijzen naar de inhoud van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en naar hetgeen hieromtrent gesteld wordt in de memorie van toelichting. De Belgische wetgeving biedt bredere bescherming nu afstand werd gedaan van de vereiste van individualisering. Een vergelijking met het beleid in andere landen is irrelevant. Verweerder toont niet aan dat de Europese normen aldaar hetzelfde werden omgezet als in België.

Dat een relatief hoger aantal asielzoekers vrijwillig is teruggekeerd naar Bagdad, kan evenmin in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie aldaar. Verzoekers stellen dat dit het gevolg is van de beslissingsstop van verweerder en van de ontradingspolitiek die door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging wordt gevoerd. *"Eerst vrijwillige terugkeer actief in de hand werken, door voorbarig te melden dat de actuele veiligheidssituatie als verbeterd zal beoordeeld worden, om vervolgens die verhoogde terugkeer als argument aan te grijpen om te besluiten dat de actuele veiligheidssituatie verbeterd zou zijn, vormt geen serieus argument maar een cirkelredenering."*

Verzoekers stellen als besluit:

"Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijke klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier in alle rust bescherming te vinden?"

Bij het verzoekschrift voegen verzoekers de volgende stukken: een bericht op de website van het CGVS (bijlage 3), een artikel uit *Knack* (bijlage 4), algemene informatie betreffende de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad (bijlagen 5-14, 20-31, 35), enkele persartikels uit *Het Nieuwsblad* (bijlagen 15-16), een bericht van Staatssecretaris Theo Francken (bijlage 17), de Memorie van toelichting inzake de inhoud van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (bijlage 18), een artikel uit *De Standaard* omtrent vrijwillige terugkeer naar Irak (bijlage 19), de "Belidsnota Irak" van 3 september 2015 (bijlage 32), algemene informatie over de Islamic Supreme Council of Iraq (bijlage 33), een persartikel uit de *Morgen* (bijlage 34).

Verzoekers bezorgen de Raad middels een aanvullende nota van 11 augustus 2016 de volgende stukken: een medisch attest van hun zoon (bijlage 36), persartikels omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad en Irak (bijlagen 37-39).

Verzoekers leggen ter terechtzitting van 19 augustus 2016 een aanvullende nota neer. Bij deze aanvullende nota voegen zij de volgende stukken: cijfers van Iraqi Body Counts (IBC) (stuk 1), een bijdrage van Al-Monitor van 5 augustus 2016 (stuk 2), een artikel van de BBC van 3 juli 2016 (stuk 3), bijdragen van het EPIC (stukken 4-7), een bijdrage van het ISW (stuk 8), een blogpost van 5 juli 2016 (stuk 9), enkele bijdragen van Musings on Iraq (MOI) (stukken 10-12), enkele persartikelen (stukken 13-18), een document van de UN Mission to Iraq van juli 2016 (stuk 19).

Verzoekers verwijten het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hun aanvullende nota dat in de nota van 12 augustus 2016 een deel van de bronnen die geraadpleegd werden niets meer zijn dan een herlezing van (veel) oudere documenten. Deze zijn voorbijgestreefd door de recente ontwikkelingen. Verzoekers verwijzen voorts naar de gevolgen van de zware aanslag op 3 juli 2016 te Karrada voor de minister en het hoofd van de veiligheidsdienst. Verder wijzen zij op het sektarische karakter van het geweld en op de zware tol van de voormelde aanslag. Waar verweerder in de recente nota verwijst naar de nota van 23 juni 2016, stellen verzoekers dat het niet duidelijk is of deze nota in het onderhavige dossier door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd neergelegd. Verzoekers wijzen erop dat er humanitaire problemen zijn naar aanleiding van de burgers die Fallujah ontvluchten, dat er op zulke vluchtende burgers wordt geschoten door IS en dat IS gedwongen rekruteert en voedsel weigert bij gebrek aan medewerking. Verder wijzen zij erop dat er aanvallen plaatsvinden op IDP kampen in Bagdad en dat er aanslagen worden gepleegd. De situatie in Bagdad is zorgwekkend en aanslagen blijven voortduren in en rond Bagdad. Het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt er voorts geen rekening mee dat de bomaanslag van 3 juli 2016 de positie van de huidige eerste minister in Irak, die reeds wankel is, nog zal verzwakken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trekt, hoewel het verwijst naar een document van het ISW, dus niet de gevolgen die het document zelf trekt. Verzoekers brengen verder nog een aantal van de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruikte bronnen bij. Volgens hen blijkt hieruit dat het geweld verschillende vormen aanneemt en als willekeurig aanzien dient te worden. Het is duidelijk dat er geen veiligheid en geen hoop zijn voor Irak. Verzoekers verwijzen naar de verhoogde onveiligheid van controleposten en de aanslag van 3 juli 2016. IS laat kleine cellen onafhankelijk van elkaar opereren en één en ander hangt samen met de aanval op Fallujah, die maakt dat IS door aanslagen te plegen prestige tracht terug te winnen. Wat de gegevens van de VN betreft, houdt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er verder geen rekening mee dat deze cijfers als minimum beschouwd moeten worden en dat de bijkomende vlucht en volksverhuizingen eveneens veel slachtoffers maken. Tienduizenden mensen zijn op de vlucht naar aanleiding van het offensief op Fallujah. Samenvattend besluiten verzoekers dat de verhoging van het geweld en de verzwakking van de politiek gedocumenteerd zijn. Zij begrijpen niet hoe het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan besluiten dat de situatie niet fundamenteel gewijzigd is sedert begin juli. Het aantal aanslagen en het aantal slachtoffers gaat duidelijk in stijgende lijn.

2.2. Verwerende partij bezorgt de Raad middels een aanvullende nota van 8 augustus 2016 de COI Focus *"Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016.

Verwerende partij legt ter terechtzitting van 19 augustus 2016 een aanvullende nota neer. Bij deze aanvullende nota wordt de COI Focus *"Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016 gevoegd.

2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel

risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers' asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

In zake A.-S., B. G. H.:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest een terugkeer naar Irak omdat u bedreigd werd nadat u geweigerd zou hebben simkaarten te geven aan drie onbekenden die geen identiteitsdocumenten wilden tonen. U zou ook door de echtgenoot van uw tante zijn bedreigd. Hij was immers niet akkoord met het feit dat u met een soennitische vrouw huwde.

Gezien de afwezigheid van elk begin van bewijs met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, berust de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. Uw verklaringen kunnen echter niet overtuigen.

Vooreerst dienen enkele opmerkingen gemaakt te worden wat betreft het incident in uw winkel. Allereerst is het bevreemdend dat u, terwijl u reeds in november 2013 in uw winkel bedreigd werd en nadien ook nog telefonisch zou zijn bedreigd, toch nog tot midden december 2013 uw winkel af en toe opende (CGVS-1 p.8, CGVS-2 p.4-6). Indien u werkelijk voor uw leven vreesde omwille van deze bedreigingen is het vreemd dat u ervoor koos om toch terug te keren naar de plaats waar het incident zich voordeed. Op die manier gaf u eender wie met slechte bedoelingen immers de kans om u terug te vinden en u werkelijk iets aan te doen. In contrast hiermee staat dat u het incident blijkbaar wel zwaarwichtig genoeg vond om u te doen besluiten dat u uw land diende te verlaten.

U blijft ook opmerkelijk vaag wat betreft dit incident. U hebt geen idee van wie uw bedreigers waren en weet evenmin of ze tot een bepaalde organisatie behoorden. U kunt ook niet uitleggen hoe het kwam dat net u dit op dat moment ineens overkwam. U geeft aan dat het niet enkel bij u was, maar ook bij verschillende anderen (CGVS-2 p.4, 6). Als u gevraagd wordt naar voorbeelden geeft u een voorbeeld van een winkel in uw buurt. De naam van de eigenaar van die winkel kunt u echter niet geven. U weet evenmin hoe die eigenaar reageerde of wat er nadien met hem gebeurde en weet niet of het om dezelfde bedreigers ging als u bij. U hebt niet naar meer details gevraagd. Andere voorbeelden kunt u niet geven (CGVS-2 p.6-7).

Opmerkelijk is ook dat u niet weet of uw winkel, die u aan iemand anders hebt overgelaten, momenteel nog geopend is. U hebt evenmin geïnformeerd hoe het de persoon die de winkel na u opende verging (CGVS-2 p.8). Dit is zeer opmerkelijk. U hebt zich niet geïnformeerd om meer duidelijkheid te verkrijgen

over het gevaar dat u werkelijk liep, iets wat wel kan worden verwacht van iemand die de ingrijpende beslissing neemt om zijn land te verlaten.

Ook wat betreft uw vrees ten opzichte van A.(...) A.(...) H.(...) legt u onvoldoende overtuigende verklaringen af. Zo kunt u zijn volledige naam niet geven. Dit is temeer bevreemdend daar uw echtgenote kopieën van zijn identiteitsdocumenten voorlegt. U haalt zelf ook aan dat u hierover beschikt. Dat u er dan klaarblijkelijk geen behoefte aan had om deze gegevens te bekijken is merkwaardig (CGVS-2 p.8). Indien hij werkelijk een probleem met u zou hebben omwille van uw huwelijk met een soennitische is het overigens sowieso al vreemd te moeten vaststellen dat u net aan hem hulp zou hebben gevraagd nadat u werd bedreigd in uw winkel (CGVS-2 p.8). Hij zou voor 20 november 2013 al laten merken hebben dat hij niet akkoord was met uw huwelijk, doch hij zou u voor deze datum nooit hebben bedreigd. Nochtans was ook uw eerste echtgenote een soennitische. Meer nog, hij zou u zelfs een job hebben aangeboden en vroeg u ook zich aan te sluiten bij de Hoge Islamitische Raad. Dit wijst er niet op dat u op systematische manier door hem werd vervolgd. U kunt geen voorbeelden geven van anderen die problemen ondervonden met A.(...) A.(...) H.(...) en hebt hier bovendien niet naar geïnformeerd (CGVS-2 p.9-10). Een dergelijke (...) houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

Bovendien hebt u geen nieuws meer over uw situatie in Irak. U nam hiervoor geen contact meer op met verwanten (CGVS-2 p.10). Het feit dat u zich geen enkele moeite hebt getroost nog te informeren omtrent uw situatie doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

Volledigheidshalve kan nog worden aangehaald dat de problemen waarom uw vader jaren geleden Irak verliet, niet van die aard zijn dat u er actueel een gegronde vrees voor vervolging door zou hoeven te koesteren. U kon na uw terugkeer naar Irak in 2011 immers zonder problemen in Bagdad wonen en er zelfs een eigen zaak openen.

Tot slot haalt u nog de algemene onveiligheidssituatie in Irak aan omwille van de bombardementen die daar plaatsvinden (CGVS-1 p.7). Dit is echter een te algemeen gegeven en wijst niet op een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanhaalt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève.

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 23/12/'13), de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 22/4/'12), de identiteitskaart van uw zoon (d.d. 9/2/'13), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 14/3/'11), het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote (d.d. 22/6/'11), het nationaliteitsbewijs van uw zoon (d.d. 18/12/'13), uw paspoort (d.d. 13/5/'12), het paspoort van uw echtgenote (d.d. 13/5/'12), het paspoort van uw zoon (d.d. 26/12/'13), uw woonstkaart, uw religieuze en wettelijke huwelijksakte, uw voedselrantsoenkaarten, uw demobilisatiekaart, uw rijbewijs, het huurcontract van uw woning, de onderhandse verkoopakte, de envelop van DHL en de kopieën van de geboorteakte van uw zoon, het huurcontract van uw zaak, uw asielaanvraag bij UNHCR, het document in verband met uw terugkeer naar Irak. Deze stukken kunnen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst uit Bagdad en werkzaamheden aantonen. Deze gegevens op zich worden in voorgaande echter nergens betwist. De documenten van de kinderrechter in Nederland hebben betrekking op de situatie van uw kinderen daar en voegen niets toe aan uw asielrelaas. (...)"

In zake M., F. A. M.:

"Na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

U beroept zich immers op het vluchtmotief van uw echtgenoot B.(...) G.(...) H.(...) A.(...)-S.(...) (CG (...); O.V. (...)) (CGVS p.7). In zijn hoofde diende te worden geconcludeerd dat hij er niet in was

geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest een terugkeer naar Irak omdat u bedreigd werd nadat u geweigerd zou hebben simkaarten te geven aan drie onbekenden die geen identiteitsdocumenten wilden tonen. U zou ook door de echtgenoot van uw tante zijn bedreigd. Hij was immers niet akkoord met het feit dat u met een soennitische vrouw huwde.

Gezien de afwezigheid van elk begin van bewijs met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, berust de geloofwaardigheid van uw asielrelaas enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. Uw verklaringen kunnen echter niet overtuigen.

Vooreerst dienen enkele opmerkingen gemaakt te worden wat betreft het incident in uw winkel. Allereerst is het bevreemdend dat u, terwijl u reeds in november 2013 in uw winkel bedreigd werd en nadien ook nog telefonisch zou zijn bedreigd, toch nog tot midden december 2013 uw winkel af en toe opende (CGVS-1 p.8, CGVS-2 p.4-6). Indien u werkelijk voor uw leven vreesde omwille van deze bedreigingen is het vreemd dat u ervoor koos om toch terug te keren naar de plaats waar het incident zich voordeed. Op die manier gaf u eender wie met slechte bedoelingen immers de kans om u terug te vinden en u werkelijk iets aan te doen. In contrast hiermee staat dat u het incident blijkbaar wel zwaarwichtig genoeg vond om u te doen besluiten dat u uw land diende te verlaten.

U blijft ook opmerkelijk vaag wat betreft dit incident. U hebt geen idee van wie uw bedreigers waren en weet evenmin of ze tot een bepaalde organisatie behoorden. U kunt ook niet uitleggen hoe het kwam dat net u dit op dat moment ineens overkwam. U geeft aan dat het niet enkel bij u was, maar ook bij verschillende anderen (CGVS-2 p.4, 6). Als u gevraagd wordt naar voorbeelden geeft u een voorbeeld van een winkel in uw buurt. De naam van de eigenaar van die winkel kunt u echter niet geven. U weet evenmin hoe die eigenaar reageerde of wat er nadien met hem gebeurde en weet niet of het om dezelfde bedreigers ging als u bij. U hebt niet naar meer details gevraagd. Andere voorbeelden kunt u niet geven (CGVS-2 p.6-7).

Opmerkelijk is ook dat u niet weet of uw winkel, die u aan iemand anders hebt overgelaten, momenteel nog geopend is. U hebt evenmin geïnformeerd hoe het de persoon die de winkel na u opende verging (CGVS-2 p.8). Dit is zeer opmerkelijk. U hebt zich niet geïnformeerd om meer duidelijkheid te verkrijgen over het gevaar dat u werkelijk liep, iets wat wel kan worden verwacht van iemand die de ingrijpende beslissing neemt om zijn land te verlaten.

Ook wat betreft uw vrees ten opzichte van A.(...) A.(...) H.(...) legt u onvoldoende overtuigende verklaringen af. Zo kunt u zijn volledige naam niet geven. Dit is temeer bevreemdend daar uw echtgenote kopieën van zijn identiteitsdocumenten voorlegt. U haalt zelf ook aan dat u hierover beschikt. Dat u er dan klaarblijkelijk geen behoefte aan had om deze gegevens te bekijken is merkwaardig (CGVS-2 p.8). Indien hij werkelijk een probleem met u zou hebben omwille van uw huwelijk met een soennitische is het overigens sowieso al vreemd te moeten vaststellen dat u net aan hem hulp zou hebben gevraagd nadat u werd bedreigd in uw winkel (CGVS-2 p.8). Hij zou voor 20 november 2013 al laten merken hebben dat hij niet akkoord was met uw huwelijk, doch hij zou u voor deze datum nooit hebben bedreigd. Nochtans was ook uw eerste echtgenote een soennitische. Meer nog, hij zou u zelfs een job hebben aangeboden en vroeg u ook zich aan te sluiten bij de Hoge Islamitische Raad. Dit wijst er niet op dat u op systematische manier door hem werd vervolgd. U kunt geen voorbeelden geven van anderen die problemen ondervonden met A.(...) A.(...) H.(...) en hebt hier bovendien niet naar geïnformeerd (CGVS-2 p.9-10). Een dergelijke (...) houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

Bovendien hebt u geen nieuws meer over uw situatie in Irak. U nam hiervoor geen contact meer op met verwanten (CGVS-2 p.10). Het feit dat u zich geen enkele moeite hebt getroost nog te informeren

omtrent uw situatie doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

Volledigheidshalve kan nog worden aangehaald dat de problemen waarom uw vader jaren geleden Irak verliet, niet van die aard zijn dat u er actueel een gegronde vrees voor vervolging door zou hoeven te koesteren. U kon na uw terugkeer naar Irak in 2011 immers zonder problemen in Bagdad wonen en er zelfs een eigen zaak openen.

Tot slot haalt u nog de algemene onveiligheidssituatie in Irak aan omwille van de bombardementen die daar plaatsvinden (CGVS-1 p.7). Dit is echter een te algemeen gegeven en wijst niet op een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanhaalt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève.

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele identiteitskaart (d.d. 23/12/'13), de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 22/4/'12), de identiteitskaart van uw zoon (d.d. 9/2/'13), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 14/3/'11), het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote (d.d. 22/6/'11), het nationaliteitsbewijs van uw zoon (d.d. 18/12/'13), uw paspoort (d.d. 13/5/'12), het paspoort van uw echtgenote (d.d. 13/5/'12), het paspoort van uw zoon (d.d. 26/12/'13), uw woonstkaart, uw religieuze en wettelijke huwelijksakte, uw voedselrantsoenkaarten, uw demobilisatiekaart, uw rijbewijs, het huurcontract van uw woning, de onderhandse verkoopakte, de envelop van DHL en de kopieën van de geboorteakte van uw zoon, het huurcontract van uw zaak, uw asielaanvraag bij UNHCR, het document in verband met uw terugkeer naar Irak. Deze stukken kunnen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst uit Bagdad en werkzaamheden aantonen. Deze gegevens op zich worden in voorgaande echter nergens betwist. De documenten van de kinderrechter in Nederland hebben betrekking op de situatie van uw kinderen daar en voegen niets toe aan uw asielrelaas.

Ook de overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De kopieën van de werkbades van uw ouders, de studentenkaarten van uw zussen, de voedselrantsoenkaart en woonstkaart van uw ouders en de foto's van Baiji zeggen enkel iets over hun identiteit, werkzaamheden, opleiding en herkomst, hetgeen hier niet wordt betwist. Het voorleggen van kopieën van de identiteitskaart en het paspoort van de tante van uw echtgenoot en haar echtgenoot A.(...) A.(...) H.(...) kan niet gelden als bewijs dat jullie werkelijk door A.(...) A.(...) H.(...) vervolgd zouden zijn geweest. Deze documenten voegen dan ook niets toe aan uw asielrelaas. (...)"

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar in de bestreden beslissingen twijfels worden geuit bij verzoekers vrees voor zijn leven gezien hij verklaarde dat hij in november 2013 werd bedreigd en zijn winkel nog tot midden december 2013 af en toe opende, wenst verzoeker te verduidelijken dat het openhouden van zijn winkel een noodzaak was om deze nog te kunnen verkopen en zo voldoende geld te verzamelen voor zijn vlucht naar Europa. Hij stelt dat hij dit ook zo heeft verklaard tijdens zijn eerste gehoor. Hij beweert slechts het absoluut noodzakelijke minimum te hebben gedaan om niet de indruk te wekken dat hij het plan had opgevat te vluchten en om de kans om zijn winkel over te laten niet te hypothekeren. De Raad merkt op dat verzoeker de verklaringen afgelegd tijdens zijn eerste gehoor bevestigt, met name dat hij na te zijn bedreigd nog dagelijks zijn winkel kwam openen, zij het niet om klanten te bedienen maar wel om te tonen dat de winkel open is (stuk 13, gehoorverslag, p. 9). Dat verzoeker nog dagelijks terugging naar de plaats waar hij eerder door een aantal personen met de dood werd bedreigd, kan volgens de Raad niet in overeenstemming worden gebracht met zijn beweerde vrees te worden vermoord, te meer daar verzoeker deze bedreigingen schijnbaar zwaarwichtig genoeg achtte om zijn land van herkomst uiteindelijk te ontvluchten. De financiële motieven die verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert ter verschoning van zijn risicovolle gedrag doen hieraan geen afbreuk. Verzoeker maakt trouwens niet duidelijk waarom het met het oog op de verkoop van zijn winkel noodzakelijk zou zijn geweest om deze nog dagelijks te openen. Hij gaf immers te kennen dat hij niet meer in de winkel stond, maar slechts de deur kwam opendoen om deze daarna weer te sluiten en te vertrekken. Bovendien kan niet worden

ingezien waarom naar de buitenwereld toe de indruk moest worden gewekt dat de winkel verder open bleef, aangezien verzoeker al in contact stond met de persoon die zijn winkel zou overnemen en hij dus klaarblijkelijk geen kandidaat-kopers meer moest aantrekken (stuk 13, gehoorverslag, *ibid.*).

Verzoeker geeft aan dat de drie mannen die hem in zijn winkel dwongen om voor hen vijftig simkaarten te activeren vreemden voor hem waren en dat ze hun identiteit verborgen trachtten te houden. Hij stelt echter heel goed te weten waarom hij werd bedreigd. Hij zou er immers van overtuigd geweest zijn dat de simkaarten voor criminele activiteiten zouden worden aangewend en wilde niet het risico lopen te worden gearresteerd. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn eerste gehoor verwees naar het verhaal van een andere verkoper, die wel inging op de eis om een simkaart te activeren zonder de identiteit van de koper te registreren, en meent dat hij aldus een concreet voorbeeld heeft gegeven van een winkeleigenaar die met dezelfde problemen werd geconfronteerd. Verzoeker betoogt dat niet alleen milities of terroristische organisaties op deze manier simkaarten trachten te bekomen, maar dat ook criminele bendes zich met deze praktijk inlaten. Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier zou bovendien blijken dat het militielandschap in Bagdad bijzonder complex is en nauwelijks nog te overzien. Verzoeker wijst er bijkomend op dat de feiten plaats hadden in november 2013 en dus nog vóór het offensief van Islamitische Staat (IS) in juni 2014, waarna de milities nadrukkelijker op de voorgrond traden. Binnen deze context zou het volgens verzoeker niet zo verwonderlijk zijn dat hij niet kan aangeven wat de identiteit was van de mannen die hem bedreigden of van de organisatie waartoe zij behoorden en dat zij dit evenmin zelf aan hem meedeelden. De Raad is van oordeel dat noch het feit dat verzoekers belagers hun identiteit niet kenbaar maakten, noch de complexiteit van het militie/bendelandschap verklaren waarom verzoeker in het geheel niet weet door wie of welke organisatie hij werd bedreigd of waarom hij nagelaten heeft hieromtrent meer informatie in te winnen. Het klopt dat verzoeker tijdens zijn eerste gehoor aangaf dat hij wist van een andere verkoper uit de wijk Al Thama die eveneens de vraag kreeg een simkaart te activeren, daar uit angst op inging en uiteindelijk werd opgepakt omdat de kaart werd gebruikt voor terroristische doeleinden (stuk 13, gehoorverslag, p. 8, 9). Echter, tijdens zijn tweede gehoor gevraagd naar voorbeelden van soortgelijke incidenten in zijn buurt, vermeldt verzoeker het geval van een verkoper uit de straat Al Thama, maar kan hij op de vraag hoe deze persoon reageerde en wat er met hem gebeurde geen antwoord geven (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7). Deze onwetendheid is in het licht van de verklaringen afgelegd tijdens het eerste gehoor opmerkelijk te noemen en doet afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Verzoeker acht het niet zo verwonderlijk dat hij nauwelijks op de hoogte is van wat er na de verkoop met zijn winkel is gebeurd. Toen hij zijn winkel verkocht zou hij aan de overnemer niet hebben verteld dat hij omwille van de uitbating van zijn winkel werd bedreigd en zou hij de nieuwe uitbater dus onrechtstreeks in gevaar hebben gebracht. Hij stelt dat hij blij was dat hij van zijn winkel verlost was en er vooral genoeg geld aan had kunnen overhouden om zijn vlucht naar Europa te regelen. De Raad is van oordeel dat het bovenstaande niet wegneemt dat van iemand die de ingrijpende beslissing neemt om zijn land van herkomst te verlaten toch mag worden verwacht dat hij zich informeert teneinde meer duidelijkheid te verkrijgen over het gevaar dat hij er werkelijk liep.

Waar in de bestreden beslissingen wordt geoordeeld dat verzoeker onvoldoende overtuigende verklaringen heeft afgelegd wat betreft zijn vrees ten opzichte van A. A. H., is verzoeker van mening dat de verwerende partij zich bijna uitsluitend beroept op de vaststelling dat hij de volledige naam van deze man niet kende. Hij betoogt dat de volledige naam nauwelijks gebruikt wordt in de dagdagelijkse contacten in Irak en wijst op de gegevens die hij wel kon aanbrengen aangaande A. A. H. Verzoeker stelt tevens over de omstandigheden waarin hij door A. A. H. werd bedreigd zeer duidelijke verklaringen te hebben afgelegd tijdens beide gehoren. Hij geeft aan dat de heer A. A. H. een zeer belangrijke positie vervult als verbindingspersoon met Iran voor de Islamitische Hoge Raad van Irak, over welke organisatie hij achtergrondinformatie voegt die de omstandigheden en oorzaken van de bedreiging aan zijn adres moeten kaderen. Verzoekers beweren de verharding van de tegenstellingen in Irak die zijn gegroeid naar aanleiding van de opkomst van IS te hebben onderschat toen zij A. A. H. contacteerden. Zij wijzen in dit verband op de banden van verzoeksters familie met de (soennitische) Baath-partij van Saddam Hoessein en de duidelijke link tussen IS en figuren van het oude Baath-regime. Een tweede reden waarom verzoeker de risico's van zijn handelen en de diepgewortelde verdeeldheid binnen de Iraakse samenleving zou hebben onderschat, is volgens hem gelegen in zijn afwezigheid uit deze samenleving van 2002 tot 2011.

De Raad merkt vooreerst op dat het gegeven dat in Irak doorgaans de volledige naam van personen niet wordt gebruikt niet wegneemt dat verzoeker over de identiteitsdocumenten van A. A. H. beschikte en diens volledige naam zodoende kon achterhalen, maar dat hij op deze documenten klaarblijkelijk

geen acht heeft geslagen. Dat verzoeker wel de roepnaam van A. A. H. alsook de namen van zijn kinderen en vrouw kon geven, doet hieraan geen afbreuk. Dat de verwerende partij zich "*bijna uitsluitend*" op dit argument zou beroepen om geen geloof te hechten aan verzoekers' vrees voor A. A. H. blijkt geenszins uit de bestreden beslissingen, waarin immers tevens gewezen wordt op de vaststellingen dat verzoeker hulp vroeg aan iemand die voorheen al liet verstaan niet akkoord te gaan met zijn huwelijk met een soennitische vrouw, dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij op systematische manier door A. A. H. werd vervolgd en dat hij geen informatie heeft proberen te verkrijgen over anderen die eventueel met A. A. H. problemen zouden hebben gehad. Verzoekers geven niet aan, en de Raad ziet niet in, op welke wijze de in het verzoekschrift vervatte achtergrondinformatie over de Islamitische Hoge Raad van Irak de appreciatie van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd over A. A. H. kan beïnvloeden. Waar zij hun problemen met A. A. H. situeren in de context van toegenomen intersektarische spanningen door de opkomst van IS, dienen verzoekers erop gewezen dat zij verklaarden eind 2013 te zijn bedreigd maar dat het offensief van IS en de daaropvolgende mobilisatie van sjiiitische milities pas begon in juni 2014 (zie COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 6 oktober 2015, p. 4-6, opgenomen in het administratief dossier). In zoverre verzoeker wenst aan te voeren dat hij door zijn jarenlange afwezigheid geen voeling meer had met de gewijzigde Iraakse samenleving, kan hij evenmin overtuigen. Reeds na zijn terugkeer in 2011 zou hij immers een relatie hebben gehad met zijn huidige echtgenote, welke relatie volgens zijn verklaringen van in het begin werd afgekeurd door A. A. H. Tot eind 2013, en dus gedurende minstens twee jaar, zou A. A. H. hem gerust gelaten hebben en hem zelfs een job hebben aangeboden bij de Hoge Raad (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10). Dat A. A. H. plots naar aanleiding van verzoekers bedreiging door een aantal personen in zijn winkel de beslissing zou hebben genomen wraak te nemen, is niet aannemelijk in het licht van de manier waarop deze man zich eerder ten aanzien van verzoeker gedroeg. Verzoeker blijft aldus in gebreke zijn vrees voor A. A. H. geloofwaardig te maken.

In een aanvullende nota van 11 augustus 2016 brengen verzoekers een medisch attest bij met betrekking tot de gezondheidstoestand van hun minderjarige zoon B. G. H., voor wie zij als wettelijke vertegenwoordigers optreden. In dit attest verklaart de ondergetekende arts dat verzoekers' zoon astma heeft en dat hij chronische medicatie nodig heeft en een goede omgeving om astmacrisissen te voorkomen. Verzoekers stellen dat dit attest aantoonde dat hun zoon nood heeft aan een medische behandeling en opvolging. In de mate dat verzoekende partijen de medische problematiek aanvoeren van hun zoon teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen, blijkt uit artikel 48/4 dat zij hiertoe beroep moet doen op het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de medische problemen van hun zoon hun geloofwaardigheid zou kunnen herstellen. Verzoekers verschaffen dienaangaande op geen enkele wijze overigens enige toelichting.

2.7. Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Verzoekers tonen *in casu* geenszins aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aan dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Hoe dan ook dient inzake de tegen de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangevoerde schending van enkele artikelen van de Grondwet en het gelijkheidsbeginsel, en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van asielaanvraag door de kandidaat-vluchtelingen, te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoekers laten uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij

tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoekers met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aangeven dat Bagdad niet als vestigingsalternatief kan worden aanvaard en menen dat Baji, Salah eh Din dient te worden beschouwd als streek van herkomst, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing Bagdad niet als een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet wordt aanzien. Verzoekers verklaarden sinds 2011 in Bagdad te wonen, waardoor terecht de veiligheidssituatie van Bagdad wordt beoordeeld in toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoekers geciteerde (rechtsplegingsdossier, stukken 1, 9 en 13), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 12) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in

Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal

gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing van verzoekers naar enkele Franstalige arresten van de RvV is niet dienstig om afbreuk te doen aan het voorgaande. Het blijkt namelijk dat deze arresten niet te verzoenen zijn met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de RvV en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en handelt over de "*COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*" van het Cedoca van 6 oktober 2015, die ook werd opgenomen in het onderhavige administratief dossier. De door verzoekers aangehaalde arresten zijn tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, dat ook de voormelde landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) gold er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de RvV. In deze omstandigheden kan de afwijkende rechtspraak zoals gesteld in de door verzoekers aangehaalde arresten niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de door verzoekers aangehaalde arresten slechts handelen over de voormelde COI Focus van 6 oktober 2015, alsmede dat de in dit arrest gedane vaststellingen niet enkel op dit document steunen doch tevens schragen op de informatie die in het kader van onderhavige beroepsprocedure werd aangereikt door partijen.

Verzoekers verwijten het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Dient echter andermaal te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleidswijziging moet weergeven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoekers al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoekers trachten te laten uitschijnen dat verweerder ingevolge de toestroom van asielzoekers, de maatschappelijke en politieke druk en de publieke opinie vooringenomen was en er klaarblijkelijk niet in slaagde om objectief te oordelen over de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze beweringen missen echter iedere feitelijke en objectieve grondslag en kunnen, gelet op het voorgaande, geheel niet worden aangenomen.

Het betoog in verzoekers' aanvullende nota is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De door verzoekers aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

De COI Focus Irak aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad van 23 juni 2016 bevindt zich weldegelijk in het dossier.

De verwijzing naar de val van Fallujah is niet dienstig aangezien verzoekers van Bagdad afkomstig zijn.

De verwijzing naar de situatie van de IDP's die in Bagdad verblijven is evenmin dienstig aangezien verzoekers afkomstig zijn uit Bagdad en niet als IDP kunnen worden aanzien.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen

2.11. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF